

DENTAL TRUCK 2.0

WESTLAND4GAMBIA

SAMEN LATEN WE DE KINDEREN IN GAMBIA WEER LACHEN

10 FEBRUARI – 15 MAART 2019

Dag 1 en 2 – Reis door Europa

We zijn onderweg! Gister vanuit een regenachtig Bakel na een praatje van de burgemeester, rond 12.30u vertrokken met alle 32 auto's. Indrukwekkend! Wij zijn als team alleen een beetje eigenwijs: wij volgen niet de rest van de teams naar de eerste overnachting net onder Luxemburg, wat best wat omrijden is. Aangezien we met de truck en Katrien van de Mechanical ducks (een auto van Quido en Jasper, 2 studenten die met ons meerijden, eendje achterop de trekhaak en allemaal eendjes op het dashboard!!!) niet harder dan 100 kunnen, zijn wij via Parijs naar Orleans gereden voor onze 1e overnachting. We lopen dus nu een paar honderd kilometer voor op de rest van de groep en daar zijn we blij mee!

Nu via Bordeaux, Biarritz naar net voorbij San Sebastián in Spanje, waar we ons volgende hotel hebben geboekt in Zarautz aan de kust. We gaan aan deze kant Spanje in want door de Pyreneeën is geen optie met de truck..

Het is super gezellig in de groep! Gister lekker gegeten, de bedden waren hard, maar dat mag de pret niet drukken. De zon laat zich nu zien, heerlijk! Een saaie snelweg nog, dat wel, maar de stemming zit erin via de portofoons en 27mc's in de auto's!

Dag 3 – Spanje

Na de harde bedden van het eerste hotel hebben we allemaal als roosjes geslapen in het volgende hotel in Zarautz! Wat knap je daar van op!

De reis verliep tot nu heel voorspoedig, maar daarover straks meer.. Na de regen van de afgelopen dagen is de lucht heerlijk blauw, wel wat fris nog, en soms veel mist in de dalen. De bergen in het noorden zijn prachtig! Wat meer naar beneden is het weer wat kaal..

We dalen met een stabiele gang van 100km per uur langzaam af naar het zuiden. De sfeer zit er goed in! Vooral met de eendjes. En dat moet ik even uitleggen denk ik: zoals in vorige bericht al gemeld, rijden de Mechanical Ducks met ons mee ([facebook.com/themechanicalducks](https://www.facebook.com/themechanicalducks)) Een blauwe bus, genaamd Katrien, bestuurd door Quido en Jasper, en ik heb nog nooit zoveel badeendjes bij elkaar gezien! 1 op de trekhaak, de hele familie duck vastgeplakt op het dashboard met ledverlichting eronder en nog 500 duckies los mee! We hebben allemaal eendjes geadopteerd die in alle auto's meerijden. Bob, Mike, Forest, Stefalientje.. ze hebben allemaal namen en hebben de tijd van hun leven!

Vandaag, dinsdag, hebben we trouwens een jarige! Jacco, een fotograaf in opleiding die met ons in de auto meereist, gaat 10 weken stage lopen in Afrika. En hij is vandaag is 20 geworden! Op een parkeerplaats midden in Spanje voor hem gezongen, kadotje, ploppers en zijn autostoel versierd... dat gaat hij nooit meer vergeten..

De middagstop gehouden bij de Mac en toen kwam het: ons eerste pechgevalletje! We vonden het al bijna saai worden! De auto van Joey en Rick lekte benzine bij het tanken. Er bleek een flink gat in de hals van de tank te zitten. Met vereende krachten (leuke woordspeling met onze eendjesobsessie!) hebben de mannen het probleem aangepakt. Uit elke auto kwam wel iets van gereedschap, tape, schoonmaakspul en de auto stond binnen no time op de krik en werd het gat gedicht.. na 45 minuten was de karavaan weer op pad! Het was geen straf: de zon schijnt volop dus we hebben gelijk een bruin koppie opgelopen..

Het landschap wordt langzaam weer mooier. Bergen, meren, stieren en veel ooievaarsnesten langs de route!

Veilig aangekomen in ons appartement in Merida. Gezellig gegeten en morgen een relaxte dag, we hebben maar 350km te rijden naar onze volgende bestemming: de laatste stop voor we de boot opgaan. En nu snel onze bedjes in.

Dag 4 – Laatste dag Europa

Dag 4 begon wat anders dan gepland: het 2e schadegevalletje diende zich bij vertrek uit het hotel gelijk aan: de bus Katrien was door haar bestuurders (ik zal deze keer geen namen noemen) met haar neus ietwat te hard op een stoeprand geduwd waardoor de mof van haar uitlaat (ik leer heel veel nieuwe termen tijdens deze reis) was losgeschoten. De stoep werd als krik gebruikt en de mannen gingen druk aan de slag, waardoor het euvel snel verholpen kon worden. 2 uur later dan gepland, en nog zonder ontbijt in de buikjes, konden we onze reis vervolgen.

Om half 12 gestopt om te tanken en te ontbijten. Na een uurtje in de zon weer op pad.. De hele middag heerlijk doorgetuft door het prachtige Spaanse land, waarbij de truck en Katrien soms aanloopjes moesten nemen om de heuvels over te komen en wat hebben we ons prima vermaakt met de humor over de portofoons!

Rond half 5 op onze camping / bungalowpark aangekomen bij Tarifa, waar alle deelnemers (65 mensen) van GoforAfrica weer bij elkaar zijn. De zon schijnt, er staat wel een flinke wind. Op het terrasje voor onze bungalow koffie gedronken en gezellig met z'n allen gegeten op de camping.

Morgenochtend moeten we om half 8 in kolonne van 32 auto's naar de boot. 8 uur vertrek, 1 uur varen en daarna komt een spannend deel: na de boot komen we bij de grens met marokko en wordt het waarschijnlijk heel lang wachten, met het risico dat er auto's helemaal moeten worden uitgepakt en gecontroleerd. Nu maar hopen dat onze truck niet leeg moet met al die 9000 tandenborstels en nog veel meer... We trekken er in ieder geval een groot deel van de dag voor uit.

Ook zijn we vanaf de boot buiten bereik van de Europese netwerken, dus we worden even met onze mobieltjes afgesneden van de buitenwereld. Zodra we nieuwe simkaartjes hebben gekocht, hopen we snel weer in de lucht te zijn, dus geen paniek als je even niets van ons hoort!

Tot zover Europa! Hopen tot snel in Afrika!

Dag 5 – Douane in Marokko

Het is gelukt! We zijn door de douane in Marokko, maar vraag niet hoe!!

Na een prachtige bootreis op een onstuimige zee met veel wind, waarbij zelfs bijna je mobieltje uit je handen waaide als je een foto wilde maken, kwamen we aan land in Marokko. Alle auto's van de boot en per groep verzamelen op een afgezet stuk en je raadt het al: de douaniers doken gelijk op de truck! Deuren open en de vraag wat we allemaal bij ons hadden. Op het antwoord: 9000 tandenborstels, tandpasta en materiaal voor de tandartspraktijk zag je de wenkbrauwen fronsen. Gelukkig hadden we iemand in de groep die een aardig woordje Frans spreekt. Helaas wilden ze meer details en moesten de eerste spullen uit de truck. Met strakke gezichten bekeken ze de boel en werd ons bevolen om een inventarislijst te maken. Beetje jammer dat we daar zelf niet aan gedacht hadden, het had ons misschien veel tijd gescheeld. Na controle van onze geïmproviseerde lijst werden ze toch wantrouwend en moest de hele truck zo goed als leeg. Met z'n allen de dozen uit de auto gehaald en vervolgens gingen ze zelf controleren. We werden er steeds bijgehaald om uit te leggen waar de sondes, verbandmateriaal en andere dingen voor dienden. En wij met dichtgeknepen billen afwachten, bang dat ze onze 2 dozen Mexicaanse bieren en wijn zouden vinden!

Tig dozen voetbalkleren, mondkapjes, heel veel dozen tandenborstels en tandpasta verder, werd plotsklaps de korte inventarislijst goedgekeurd, de rest van de dozen met rust gelaten en kwam het bevel om de truck weer in te laden! Pfieeuw...

Marieke moest mee in de auto met een douanier naar het hoofdkantoor in Tanger om een verklaring van het douaneopperhoofd te krijgen. De truck zou worden geseald, en met de inventarislijst en deze verklaring zou worden bepaald hoeveel we moesten betalen als invoerrechten. Zo gezegd zo gedaan. Marieke ging op pad, zonder bereik met mobiel, want een simkaart hadden we nog niet kunnen kopen! In de auto zat die man de hele tijd Arabisch te praten aan de telefoon totdat Marieke opving dat hij het over een Hollandse vrouw had. Bleek dat hij met zijn vrouw aan de lijn zat om in geuren en kleuren te vertellen dat hij met een Hollandaise op pad was! In het douanekantoor aangekomen werd er een verklaring op papier gekrabbeld en moesten we wachten op de goedkeuring en stempel van het opperhoofd. Daarna met langzame tred weer terug naar de douanepost bij de boot, waar de anderen Marieke weer enthousiast verwelkomden! Als ik dit zo type lijkt het net of het best efficiënt verloopt en dit zich allemaal afspeelt binnen, zeg 1 uur, maar inmiddels waren we al zeker 2,5 uur verder!

Omdat de truck geseald werd (eigenlijk wel een fijn en veilig idee) en we nog 10 dagen in Marokko verblijven, moesten we de spullen die we denken nodig te hebben eruit halen, want we kunnen er echt die tijd niet bij. Gelukkig hebben we hele lieve medereisgenoten en konden we alles in de andere auto's kwijt. Daarna de invoerpapieren voor de truck regelen en de deuren sealen. En vervolgens ben je weer 1,5 uur verder!! Maaarr.... het is gelukt, om 1330u reden we door het hek!! Yesss!!

Dan denk je dat je even kan bijkomen, maar vervolgens stortten we ons in het verkeer in Tanger. Dat daar geen ongelukken zijn gebeurd, is nog een wonder! Wat een idioten op de weg!! Kriskras door elkaar, toeterend, je bent gelijk in een andere wereld.. Na Tanger kom je in een prachtig landschap, adembenemend en heel bijzonder om deze Afrikaanse sfeer te beleven.

Vervolgens wilden we kilometers maken maar dat viel tegen in de bergen. Op zoek naar onze volgende slaapplek hebben we in Chefchouene zelfs bijna Katrien naar boven moeten trekken omdat ze in het drukke verkeer stil kwam te staan op een helling, maar ook dat probleem hebben we getrotseerd! In het centrum konden we geen geschikt hotel vinden, dus besloten om door te rijden. Net buiten het centrum de hemel op aarde gevonden: een prachtige Marokkaanse auberge met kamers die zo in een sprookje kunnen voorkomen, met open haard, net 1001 nacht, heerlijk gegeten en nu moe maar voldaan onze bedjes in en een berg ervaring rijker!

Dag 6 en 7 – Trip door Marokko

Na de enerverende douanedag hebben we vrijdag een rustige dag gehad qua kilometers. Gekozen voor een binnenweg van Derdara naar Azrou, een prachtige route door het Marokkaanse landschap, met ezels, schapen, dromedarissen, sinaasappelstalletjes, overal mensen in klassieke kleding op de velden, veel hoogteverschillen en idioten op de weg.. maar Katrien en de truck deden het fantastisch! We werden overal vriendelijk begroet. Je voelt je net een lid van het koningshuis in de gouden koets. We bleven zwaaien!

We kropen alleen vooruit, want dit soort wegen houdt enorm op. Hierdoor haalden we op 1 uur na onze volgende geplande locatie niet. Unaniem besloten om eerder een plekje te zoeken en we kwamen terecht bij een auberge, middenin een skigebied op 1900m hoogte. Alleen gelukkig geen sneeuw, die wordt voor het weekend voorspeld en dan zijn we gelukkig alweer weg hier. We hebben ook geen sneeuwkettingen bij ons en als we ze wel hadden dan konden we er toch niet bij, omdat de truck verzegeld is!

In de auberge weer een lekkere tajine gegeten en lekker geslapen.. gelukkig hier wel een warme douche! Alleen de gebakken eitjes bij het ontbijt moesten we even redden van de verdrinkingsdood uit de olijfolie...

De volgende dag na het ontbijt de weg weer op om kilometers te maken. Prachtig om de verschillende landschappen aan je voorbij te laten trekken. Adembenemend! We waren lekker op weg toen we werden aangehouden door de politie. Wat bleek: 1 van onze auto's had te hard gereden en dat terwijl we juist netjes in een treintje achter elkaar aanreden! Blijkbaar toch harder dan 60, dus een bon van 150 dirham (15 euro). Praten hielp niet dus maar braaf geaccepteerd, lief gelachen naar de politieagent die zelfs op de foto wilde! We hebben de kosten met de groep gedeeld en waren blij dat we in Marokko waren, want in Nederland kom je er met dit bedrag niet vanaf.. dus we reden vrolijk weer verder!

Tijdens de koffiestop ontdekte Tim een spijker in de band van de Pajeero. Iemand bij de bar gevraagd naar een garage en hij wilde ons natuurlijk graag helpen. Hij reed met ons mee naar een plaatselijk industrieterrein waar de band voor 20 dirham binnen een kwartier gefixt werd.

Joey en Rick reden al langer rond met een gat in de hals van hun tank, dus zij gelijk gevraagd of ze hen daar ook konden helpen. Dat werd helaas een langer verhaal. We hebben zeker 1,5 uur stil gestaan en dat lag niet echt in de planning omdat we toch al best achter lagen op schema, maar ook weer fijn dat het gemaakt is, want met al die stof en dat zand wil je geen rommel in je tank. Vakkundig werd het probleem door een monteur en Joey zelf verholpen.. met verbazing hebben we de bedrijvigheid bij die garages gadeslagen..

Na deze onderbreking weer de auto's in om nu echt eens vaart te maken. Een paar uur genietend van de prachtige vergezichten van het Atlas gebergte en de vallei van Ziz, die we niet hadden willen missen, kwamen we steeds meer richting zand. Rond half 7 neergestreken in een prachtige locatie in Merzouga aan de rand van de woestijn, waar alle teams weer bij elkaar zijn. Een deel van de groep slaapt in hun bus/auto in het zand, het andere deel heeft kamers in het hotel, echt authentiek Marokkaans ingericht, met al het personeel in klassieke kleding.. een sprookje! Genoten van een heerlijk Marokkaans dinerbuffet en vervolgens even gezellig bij het haardvuur in het zand bij de kampeerders gezeten.

Morgen en overmorgen hebben we de zanddagen: de 4wheer drives gaan door de woestijn, de andere auto's gaan over het asfalt naar Zagora. De woestijngangers (van onze groep 2 auto's: de Pajero met Tim, Jacco en Marieke en de Rexton met Rob en Eric) gaan met een gids de woestijn in. Geen bereik met mobieltjes en slapen in een tentje in het zand. Helaas liggen onze lichtbedden nog in de verzegelde truck, maar gelukkig kunnen we van onze lieve reisgenoten extra slaapzakken lenen, zodat we niet op de koude grond hoeven te liggen. We gaan het meemaken en duiken het zandavontuur in!

Natuurlijk volgt hiervan een uitgebreid verslag, dus wordt vervolgd!

Dag 8 en 9 - Zanddagen

De stofwolken zijn inmiddels opgetrokken.. de prachtige indrukken van de woestijn moeten nog wat verder indalen.. ik zal even bij het begin beginnen:

Vanaf de prachtige locatie in Merzouga werd onze groep op zondag in twee gesplitst. Voor de handigheid noem ik het even groep 1: met de truck (Geert en Loes) Katrien (Quido en Jasper) en Scooby (Joey en Rick). Zij gingen van Merzouga naar Zagora over het asfalt. Groep 2 met de Pajero (Tim, Jacco en Marieke) en de Rexton (Rob en Eric) ging door de woestijn naar Zagora en deed daar 2 dagen over.

Groep 1

3 auto' s uit onze groep zijn zondag vertrokken voor een korte rit van 350 kilometer direct naar Zagora over het asfalt. Joey heeft vlak voor vertrek ook nog even geprobeerd om met zijn Subaru in het zand te spelen, maar zat na 20 meter gelijk vast, dus hij was blij dat hij niet met de zanddagen mee was gegaan. De Subaru kreeg die dag de leiding over de route, zoekend naar leuke dorpjes en een gezellige lunchplek. Na een lekkere toerdag kwamen zij rond half 6 op de camping in Zagora aan, waar het relaxen kon beginnen. Katrien en de Subaru hebben het eten verzorgd, kampvuur, muziekje.. kortom heerlijk genieten. De volgende dag was autovertroeteldag: naar garage, opnieuw de indeling doen, relaxen en wachten op de zandhappers!

Groep 2

De 11 auto's, (van de totaal 32 stuks), die de zanddagen gingen rijden, moesten om 9u verzamelen, de druk in de autobanden laten zakken naar 1,5 bar en de versnelling in 4x4 zetten. Bovendien de bakkies afgesteld op dezelfde frequenties, iets wat onmisbaar bleek onderweg! Onze gids Mohammed kwam in de Pajeero erbij omdat wij als enige plek hadden voor een extra inzittende en wij gingen voorop. Later bleek dat een hele leuke zet, maar daarover later meer. Bij het huis van de gids konden we gelukkig nog even wat brood kopen. Rond 10u reden we vol goede moed richting zand.

Het duurde nog geen 5 minuten en de eerste auto stond al vast! Met vereende krachten, rijplaten, autobandendruk laten zakken naar 1 bar, schep en trekkabel werd de auto weer vlot getrokken. Alle auto's weer op pad. En dat voor... 5 minuten want de volgende 2 stonden weer vast! En dit was eigenlijk de strekking van het verhaal voor de komende 4 uur, waarin we slechts 15 van de 100 kilometer zouden afleggen! De gids begon steeds bleker te worden, want we moesten toch voor het donker een bepaalde kampeerplek zien te halen. We schoten dus voor geen meter op, maar het zorgde wel voor de nodige saamhorigheid en hilariteit. Om de haverklap stonden we stil en doordat de gids bij ons in de auto zat, mocht Tim elke keer als wij veilig op een duin aankwamen weer terugcrossen om de gestrande auto's uit het zand te trekken. Onze Pajeero bleek een topper op het zand en Tim was helemaal in zijn element! Handige tips voor zandrijders: zet hem zo snel mogelijk in zijn 2e versnelling, zet je banden op max 1 bar, zet alle aanwezige verlichting van de auto aan want dan kan je elkaar zien in een stofwolk, hou het gas erop, hou afstand van je voorganger en parkeer je auto op de kop van een duin met zijn neus naar beneden.. Langzaam aan ging het steeds beter en kreeg iedereen er steeds meer gevoel bij. Na 4 uur zand en tig keer vast staan, kwamen we op een harder pad en konden we even wat kilometers maken. Het prachtige landschap van de woestijn trok aan ons voorbij: nomades, soms dromedarissen, dorre, kale vlaktes, oases, soms waanden we ons op mars of op een vulkaan. Marieke was trouwens erg blij met die enkele struik want dat geeft toch nog enige privacy bij een sanitaire stop!

Onderweg brood gekocht bij een vrouwtje die de broden vers uit de oven haalde, verder weinig mensen en dieren gezien.

Rond half 7 kwamen we aan bij een duin, waar we alle auto's in een kring tegen het duin aan hebben gezet, tentjes ernaast en lekker met Rob en Eric meegegeten, kampvuurtje aan, het was helaas wel erg koud, maar een prachtige (bijna volle) maan! De volgende dag na een kort ontbijt van heerlijke pannenkoeken, wederom bereid door Rob en Eric, alles weer ingepakt en weer op pad voor de volgende 120km richting Zagora. 's morgens hadden we gelijk weer een flinke zandvlakte, Marieke reed deze dag in de Pajeero, maar kon gelukkig onze eer hoog houden: de Pajeero is als enige auto niet gestrand geweest! Yesss!!! Jacco en Tim konden toen ook genieten van een heerlijke rit, hangend naar buiten, zittend op het open raam, het kan hier allemaal..

Na 1,5 dag zand kregen sommige auto's toch wel steeds meer (motorische) problemen: een kokende motor, losse trayplank, jerrycans die van het dak afvlogen, lampjes die plots gingen branden. De laatste 30 kilometer moesten we met de Pajeero de Musso trekken, maar we hebben allemaal de eindstreep gehaald. Ik hoop trouwens persoonlijk dat mijn chiropractor niet meeleest want niet alleen de auto's hebben gestuiterd: ik weet nu waarom er handvaten in een auto zitten en ik dacht dat al het werk van mijn chiropractor voor niks was geweest, maar mijn rug voelt wonderbaarlijk goed aan dus ik ga er maar vanuit dat alles goed losgestuiterd is!

We werden bij de camping opgewacht door mensen van een garage. Het bleek vertrouwd en geregeld door Go4Afrika. Dankbaar hebben we de volgende dag hun hulp aangenomen: alle auto's naar de garage voor een algehele check, het ontstoffen van de luchtfilters en een wasbeurt. Wij hebben heerlijk gedoucht, weer gezeten op een normale wc, als een roos geslapen en in de zon gewacht tot alle auto's weer terug waren van de garage.

Vandaag eigenlijk een rustdag, maar als alle auto's terug zijn, gaan we toch alvast een paar honderd kilometer pakken, want morgen moeten we Mark, onze penningmeester, in Agadir gaan ophalen. Hij voegt zich dan bij de groep.

Bij deze onze belevenissen tijdens de zanddagen. Straks gewoon weer het asfalt op en kilometers maken!

Dag 10 en 11 – op weg naar Agadir

Zoals in het vorige verslag vermeld hebben we dinsdag in de zon gewacht op de auto's die naar de garage waren voor een verwenmoment. De Pajero en de Rexton kwamen glimmend aanrijden op de camping. Al het stof was uit de luchtfilters geblazen en ook de Rexton was weer technisch in orde gemaakt. Om 15.30u zijn we met onze groep Wit vanaf de camping vertrokken om wat kilometers te gaan maken. De andere groepen bleven nog daar voor een gezamenlijke barbecue.

Na 3 uur heerlijk toerend op een goede asfaltweg, die ons leidde door het mooie maar kale landschap met mooie vergezichten en met de zon op de motorkappen, gingen we op zoek naar een slaapplek. We kwamen terecht op een plek waar je je enkele eeuwen terug waande op 1200 meter hoogte. Een vriendelijke man kwam ons verwelkomen. Maar geen bereik met mobiele netwerken, de elektriciteit op allerlei manieren aan elkaar vast geknoopt, kale, niet verzorgde kamers met bankbedden en veel kussens, sommige matrassen gewoon op de grond, wel voor het eerst een Koran gezien, maar overal erg smerig. Kortom een zeer primitieve locatie, genaamd "de dadels", waar toch echt de woorden 'hotel en restaurant' op de voordeur stonden. We zijn inmiddels best wat gewend van vieze hurkwc's (je moet echt goed mikken, want doortrekken kan nergens..) tot struikjes in de woestijn, maar dit sloeg alles.. Met 7 personen, incl diner en ontbijt kwamen we uit op 120 dirham pp (12 euro). Tot nu toe de goedkoopste, dus ja... wat kan je verwachten... maar het was te donker om verder te rijden, dus toch maar gedaan. De bestuurders van Katrien en de Subaru sliepen sowieso in hun eigen boliden. Wij hebben maar voor de zekerheid onze eigen slaapzakken en kussens gebruikt, want de hygiëncode nemen ze dus hier niet zo nauw. Ook besloten om de volgende dag maar niet te douchen, dus misschien kan je je dan een beetje voorstellen hoe het er hier uitzag. Maar eerlijk is eerlijk: hij heeft voor ons een heerlijk diner laten aanrukken! We vermoeden de Marokkaanse versie van Thuisbezorgd, want na ong. 20 minuten stopte er een auto, werden er zakken met voedsel binnen gebracht, en weer een half uur later konden we aanschuiven. Heerlijk gegeten! Buiten hadden ze gelijk een kampvuur gemaakt en hun eigen potje gekookt. Na het eten daar nog even genoten van de sfeer bij het vuur en de prachtige sterrenhemel en de nu echt volle supermaan! Prachtig! Het leek alsof we op een andere planeet waren beland..

Uiteindelijk redelijk geslapen, een eenvoudig ontbijt genuttigd en we weten inmiddels waar het woord "high tea" vandaan komt: de theepot hoog boven het glas en schenken maar!!

Heerlijk de zon zien opkomen en weer snel op pad richting Agadir. Brrr... weer een ervaring rijker!

Via wederom een prachtige route van 3 graden 's morgens naar 23 graden 's avonds aan de kust (het koelt trouwens wel steeds flink af als de zon weggaat) werd het landschap steeds groener en kwamen we onderweg weer schapen, zwaar bepakte ezels, bergen die op een tajine lijken, heeeel veel sinaasappelbomen en -stalletjes met heerlijke sinaasappels, watermeloenen en hoog opgestapelde auto's tegen. Rond 17.00 uur neergestreken op een mooie locatie, net onder Agadir, wat een contrast met gister! We werden hartelijk ontvangen door de hele familie met een "high tea", de hele boel werd verbouwd om alle kamers in orde te maken, want we waren de enige gasten en jawel... eindelijk konden de jongens aan hun eerste potje risk beginnen!!

Tegen 18.00 uur zijn Loes en Jasper, die graag eens in de Pajero wilde rijden, naar het vliegveld gegaan om Mark te halen.

Vanavond een keer iets anders op het menu dan een tajine: ze gaan een (hopen we) heerlijke couscous voor ons maken.

Nu wachten op Mark en na het eten lekker douchen, een normale wc en lekker even bijslapen. Morgen en overmorgen 2 flinke ritten voor de boeg om langs de kust verder af te dalen richting de grens met Westelijke Sahara.. ik ben benieuwd wat we daar weer gaan beleven!

Dag 12 – kilometers maken

Mark, onze penningmeester is veilig geland in Agadir, dus vanaf nu is het laatste plekje in de auto's ook bezet.

De couscous was heerlijk, het potje risk bracht bijna oorlog in de groep en heeft flink wat karaktereigenschappen bij de spelers naar boven gehaald, die we van elkaar nog niet hadden meegemaakt, maar de rust was snel wedergekeerd en we hebben allemaal als roosjes geslapen. Zo diep zelfs dat Jasper en Marieke (de enigen die op de afgesproken tijd, om 7 uur 's morgens) op het terras stonden voor het ontbijt, besloten om maar op een rigoureuze manier iedereen wakker te krijgen: Jasper heeft de sirene van Katrien aangezet, die vlakbij de kamers geparkeerd stond en Marieke ging al kloppend elke deur langs.. binnen een mum van tijd hoorden we gerommel uit alle kamers en kwam iedereen naar buiten. Er hadden mensen zelfs zo diep geslapen dat ze de wekker gelijk weer uit hadden gezet en weer door waren gegaan. Ik heb aan Geert en Loes beloofd dat ik geen namen zou noemen... ;-)

Na een lekker ontbijt deze vriendelijke mensen gedag gezegd en op pad voor een kilometervreterdag.. nog steeds een heel wisselend landschap met bergen, vlaktes, kust, zee en regelmatig borden langs de weg die waarschuwen voor overstekende dromedarissen. Helaas nog niet veel van gezien, maar wie weet komt dat nog...

Tussen de middag even geluncht met een Marokkaanse hamburger, iets wat er een beetje op lijkt dan, en ons volgende hotel alvast geboekt Laayoune, dit ligt in de Westelijke Sahara. Op weg naar de grens langs de Canarische Eilanden gereden, tenminste, we dachten ze te zien liggen voor de kust, tenzij het stof al naar onze hersenen is gestegen en het een fata morgana was, maar toch een apart gevoel dat ze daar gewoon voor de kust liggen.

Net na de grens met de Westelijke Sahara werden we aangehouden door de politie. We hebben in Nederland registratieformulieren gekregen van de stichting GoforAfrica, speciaal voor Marokko en Westelijke Sahara, waarop we al onze gegevens moesten invullen en 40 kopietjes van bij ons moesten hebben.

Een prima manier om langs de politiestations te komen. We hebben van onze groep pakketjes gemaakt, snel en efficiënt zo bleek.. Marieke reed toevallig voorop in de Pajero, dus zij kon het pakketje formulieren overhandigen en na even een praatje, konden we gelijk door!

Een half uur later weer een politiestation en ook hier even een korte uitleg waar we overnachten, wat we hier doen, formulieren afgegeven, vriendelijk gelachen.. weer gelukt!!

Om half 8 zijn we in Laayoune aangekomen in een mooi hotel. Deze keer via het hotel de echte Thuisbezorgd gebeld en een heerlijke mixed grill gegeten op het terras bij het hotel. Rob wilde graag een korte broek aan, dus heeft Joey vakkundig met zijn zakmes ter plekke op het terras de pijpen eraf gesneden. Handig!!

Nu snel onze bedjes in. Morgen om half 8 ontbijt en weer veel kilometers maken, richting Dakhla... we zullen zorgen voor meer pakketjes formulieren want we verwachten vanaf nu steeds meer politiestations tegen te komen!

Dag 13 - ongeluksdag

Het beloofde wederom een lekkere rijdag te worden, maar het liep vandaag helaas allemaal even anders...

Na het ontbijt, rond 8 uur ontdekten we dat er was ingebroken in Katrien en bleek dat er een rugzak was gestolen... de receptionist van het hotel heeft voor ons de politie gebeld om aangifte te doen en toen begon een hele lange bureaucratische dag, die plots een heel andere wending kreeg dan we verwachtten..

De politie verscheen redelijk snel ter plekke. Na ons hele verhaal te hebben gedaan, werd de recherche opgeroepen om sporenonderzoek te doen. We moesten lang wachten, maar uiteindelijk kwam een rechercheur op de plaats delict en... hij begon opnieuw dezelfde vragen te stellen, want zijn collega had de papieren van ons en het verhaal. Dus weer hele verhaal gedaan. Daarna begon hij de auto te onderzoeken op vingerafdrukken. Intussen was de receptionist bezig om camerabeelden terug te kijken, maar de camera stond helaas niet afgesteld op de plek waar de auto stond. De politie was van mening dat vooral de hoteleigenaar fout was: hij had ons moeten wijzen op een bewaakte parking aan de overkant van de straat, maar ja, altijd makkelijk achteraf..

Toen de rechercheur klaar was, moesten Quido en Marieke (ze gaan me bijna herkennen hier.. ;-)) naar het bureau om het proces verbaal op te laten maken (het was inmiddels 10.15u). De anderen bleven bij de bar van het hotel en we waren toen nog in de veronderstelling dat we binnen een uur wel weg zouden zijn, maar dat is niet helemaal gelukt, zeg maar helemaal niet! Er volgden een paar uur van informatie geven, uitleggen, herhalen en nog eens uitleggen. Maar toen het proces verbaal bijna klaar was, nam het verhaal een heel andere wending!! Een paar agenten kwamen namelijk met een verdachte en de rugzak binnenlopen!! Wat een enorme verrassing!! Alles bleek er nog in te zitten ook!! Echt petje af voor de plaatselijke politie, want dit maken we zelfs in Nederland maar zelden mee! Ook een 2e verdachte werd binnengebracht. Iedereen blij, alleen de verdachten niet..

En nu snel op pad! Althans.. dat dachten we... maar helaas.. er moest weer opnieuw een proces verbaal worden opgemaakt en we moesten, zo bleek later, zelfs wachten tot het met de verdachten ook geregeld was.. de truck en de Rexton waren trouwens alvast gaan rijden, want we zouden kilometers maken die dag en dan konden ze ook alvast een slaapplek voor ons regelen.

Uiteindelijk na heel lang braaf wachten, werden we om 15.00u vrijgelaten!! Yesss!!! Na jarenlange ervaring en intensief speurwerk is deze zaak ook weer tot een goed einde gebracht!

Snel de anderen opgehaald bij de bar en gas op de plank! Gelukkig waren het (grotendeels) goede wegen en met de oceaan aan onze rechterhand zijn we rond 22.15u aangekomen in Dakhla, waar een lekker hotel voor ons was geregeld met uitzicht op zee..

Maar we hadden nog niet alles gehad: op weg naar Dakhla kregen we bericht dat Eric, die met Rob in onze groep meerrijdt in de Rexton, plotseling zijn reis moet afbreken vanwege familie omstandigheden.. hij was inmiddels door Rob naar het vliegveld in Dakhla gebracht en ging op weg naar huis.. wat een domper. We leven allemaal erg met hem mee..

Met de onderweg verloren wioldop van Katrien, hopen we dat het bij deze 3 voorvallen blijft, dus na een goede nachtrust met ontbijt en koffie, die zelfs de koffiefanaten onder ons niet te 'zuipen' vonden, gingen we vol goede moed weer op pad.

We zijn sinds gisteren echt de warmte ingedoken. Van de een op andere dag is het 30 graden en koelt het 's avonds wat minder af..

Vandaag maar rond de 300 kilometer naar Bir Ganduz, de laatste stop voordat we onder legerbegeleiding Mauretanië induiken en 3 dagen geen bereik hebben met de buitenwereld. Morgen mag ook de truck weer open! De wastas is inmiddels een wasrugzak geworden dus wat verschoning kan geen kwaad... :-)

Dag 13 (vervolg) – Dag Marokko

Na de nogal enerverende laatste dagen kunnen we melden dat we vandaag eigenlijk een hele normale dag hebben gehad, die volgens schema verliep. Vanmorgen vertrokken uit Dakhla en na een nogal eentonige tocht over 300 kilometer redelijk goed asfalt, om half 3 aangekomen in hotel Barbas in Bir Gandouz, de laatste overnachting in Marokko. Tenminste, de truck en Katrien, want de andere 3 auto's hebben vanmiddag nog even in het zand gespeeld, waarbij de Rexton zo vast in het zand kwam staan, dat de Pajero weer even de druk in de banden moest laten zakken en de sleepkabel vast moest maken. Het blijft leuk die zandbak... ;-)

Het is 40 graden buiten, maar wij zitten heerlijk in een buitentuin, overdekt met gaas en dat houdt de temperatuur goed onder controle. Genoeg tijd voor een revanche op de winnaar van het potje risk een paar dagen geleden, de een is aan het douchen, de ander ligt te slapen. Kortom heerlijk relaxen.

Alles teams zijn hier weer bij elkaar, vanavond groepsoverleg en morgen om 7u vertrekken we gezamenlijk met een gids naar de grens met Mauretanië. Vanaf daar worden we waarschijnlijk begeleid door het leger en gaan we in konvooi met alle 31 auto's achter elkaar aan.

De komende 4 dagen hebben we geen bereik, mogen er geen foto's worden gemaakt en slapen we op campings of in een bedouïnetent. Vanavond ook beginnen met de malariapillen en de deet maar in de rugzak gedaan..

Het blijft één groot avontuur hier! Komende dagen dus even geen verslagen. Zodra we weer boven zand zijn dan melden we ons weer!

Dag 14, 15, 16, 17 - Mauritanië

Jawel, daar zijn we weer!!!

Eerst even iets algemeen: wat een leuke reacties steeds op onze verslagen! Zo leuk om te lezen dat iedereen zo met ons meeleeft! Dank daarvoor!!

En wij hebben onze 4 dagen offline ook overleefd (ik moet stiekem bekennen dat ik het ook wel even heel lekker vond ;-)) De afgelopen dagen hebben we weer zoveel meegemaakt, dat ik maar bij het begin zal beginnen..

De avond in hotel Barbas was gezellig en wat hebben we gelachen! Grote consternatie over de exacte tijd: we hebben namelijk te maken met 2 verschillende tijdsindicaties: in Marokko Nederlandse tijd en in Mauritanië 1 uur vroeger. Het verschilde per mobiele telefoon, dus verwarring alom! We hebben er de hele avond over gedaan, maar we zijn eruit gekomen: 7u ontbijt, 8u vertrek (NL tijd) om om 10u bij de grens te zijn, die dan om 9u (hun tijd) open gaat. (Snapt u het nog?) Uiteindelijk 8.30u weggereden zonder ontbijt, want ze konden zo'n grote groep niet bedienen in zo'n korte tijd.. maar goed..

Na een uurtje rijden kwamen we aan bij de Marokkaanse grens. Alle paspoorten inleveren, registreren en de truck moest door de scanner. Gelukkig geen problemen. We hebben de truck ook verzegeld gelaten, om zo nog meer problemen te voorkomen. Het ging allemaal langzaam, maar eigenlijk best efficiënt. Na 1,5 uur konden we verder rijden, door een gebied, dat Niemandsland wordt genoemd, en het doet zijn naam eer aan. Overal autowrakken, oude flatscreens, en oude mijnen in de grond, kortom een zootje! Na 10 minuten over het slechtste wegdek tot nu toe, 1 paadje met kuilen en stenen, waar ook grote vrachtwagens overheen moeten en we elkaar moesten passeren, kwamen we aan bij de grens van Mauritanië, waar 2 auto's met militairen al klaar stonden voor onze escorte. En hier begon het echte wachten... alle deelnemers moesten zich, per team, melden om vingerafdrukken en een foto te laten maken. Sowieso al best een klus met 65 personen en natuurlijk al helemaal in dit soort landen. Gelukkig bood de truck schaduw en konden de jongens onder een tussen de auto's gespannen doek hun potje risk spelen. Toen iedereen klaar was, konden we een poort verder rijden, waar de auto's werden ingeklaard. Alle bestuurders moesten zich melden met de kentekenbewijzen ivm een nieuwe autoverzekering voor alle voertuigen. Ze hadden het er zo druk mee, dat ze van de weeromstuit de truck niet meer hebben gecontroleerd. Maar het werd toch nog spannend: het kentekenbewijs van onze Rexton was met Eric mee naar Nederland gegaan en het paspoort van 1 persoon uit een andere groep was niet meer 6 maanden geldig na zijn vertrekdatum. Dit zorgde voor veel vertraging en verwarring... Uiteindelijk konden we de zaak schikken (lees: omkoping, zo werkt het hier..) en konden we na 7 uur, geduldig wachten in de snikhete zon, aan het einde van de middag op pad naar onze volgende slaapplek! Onderweg nog de langste trein van Afrika gezien: 202 wagons, 3 locomotieven, vol met erts en andere goederen. Met een slakkengangetje rijdt hij door het landschap, heel fascinerend!

En wat een verrassing!! Onze slaapplek bleek een droomlocatie, pal aan de kust, 2 grote tenten voor ons op het strand! En we hebben zelf ook de truck weer opengeknipt, dus we hebben weer schone kleren! :-)) De wc's hier op het strand waren alleen zo verschrikkelijk vies, dat Loes al kokhalzend naar buiten kwam. Gelukkig konden we ook bij de huisjes plassen, tja.. je kan niet alles hebben..

Gezellig met onze groep gegeten en vroeg onze bedjes in, want het is sinds de grens een uurtje vroeger (zie onze hilariteit van deze ochtend!) even schakelen dus..

De volgende dag was Rob al vroeg de zee in en hebben een paar vroege vogels de zon zien opkomen boven de zee (apart, meestal zien wij hem in de zee zakken!). Vandaag moesten alle studenten naar een school hier in de buurt, hetgeen ook als stage uren wordt gerekend. Quido, Jasper en Jacco zijn met de Pajero dan ook om half 10 vertrokken, de anderen bleven op het strand bij de tent. Heerlijk genoten!! 's middags even met de gids naar een supermarkt om water en brood te halen. Rond 1600u kwam de grote groep weer terug en hebben we ons aangesloten bij het konvoi. Katrien heeft helaas problemen met de versnellingsbak, dus de Pajero heeft haar met de trekstang op sleeptouw genomen.

Na een paar uur rijden kwamen we aan bij het plaatsje Boû Lanouâr, bij een grote tent waar we zouden overnachten. Het laatste stukje naar deze tent was echter zand en de meeste auto's strandden. Ook wij zagen het niet zitten om met de truck en Katrien dit risico te lopen, dus hebben we een paar honderd meter voor de tent ons eigen kamp opgeslagen. De auto's bij elkaar tegen de wind, juttertje, bakkie koffie, partytent, gekookt voor 11 personen, afwas gedaan en gezellig bij het kampvuur en met gitaarklanken, de prachtige sterrenhemel bekeken..

De volgende dag zouden we om 10u vertrekken naar Nouakchott, maar dat werd helaas pas half 12.. enkele auto's kwamen weer vast te zitten in het zand en anderen hadden te laat bedacht dat ze nog moesten tanken en als je dan met een groep van 31 auto's op gang moet komen dan duurt dat dus uren en wekt dat irritaties op.. en zo begon een hele zware dag.. de colonne werd begeleid door de gids en 1 auto van de nationale politie. Het is dan de bedoeling dat iedereen achter elkaar blijft rijden en dat bleek erg lastig vandaag met bepaalde mensen uit de andere groepen. Bizar ook om te zien dat je bij elke controlepost (en dat zijn er veel!) aangehouden wordt, maar zodra de militairen in beeld kwamen, we zonder problemen doorkonden! Gelukkig maar.. Om een lang verhaal kort te maken: erg intensief rijden, auto's die te langzaam of te snel reden, uiteindelijk 3 die moesten worden gesleept en allemaal moe en geïrriteerd.. ook dat hoort erbij, maar dan besef je ook: wat zijn we blij met ons eigen team wit! :-)

's Avonds werden we naar gemeubileerde appartementen gebracht en zaten we gezellig met ons team in 1 appartement. Bakkie koffie, pannenkoeken bakken en lekker slapen..

De volgende dag 6u op, 7u vertrek.. tenminste dat was de planning! En u gelooft het niet, maar het is bijna gelukt!! Rond half 8 stond iedereen klaar en moesten we ons allemaal opstellen in een lange rij, de sleepauto's, de vrachtwagen en Katrien voorop, allemaal alarmlichten aan en zo werden we onder escorte door de plaatselijke politie de stad uitgeleid. Erg indrukwekkend moet ik zeggen met een rij van 31 auto's..

De rit leidde ons die dag door veel stof en een prachtig natuurreservaat naar de grens van Senegal. De wegen waren op sommige plekken zo slecht dat het voor auto's, passagiers en inhoud van de auto's best een beproeving was. Op het, zoals wij dat noemen, wasbord, een wegdek met een heleboel ribbels, kan je, volgens het advies, het beste een vaart van 60 km p/u aanhouden. Maar ja, dat is makkelijker gezegd dan gedaan! Het zijn niet alleen ribbels, maar ook hele diepe kuilen, een soort van asfaltstrook die zo smal is dat normaal een auto passeren geen optie is, dus je wel het zand in moet. Die 60 km p/u werd dan ook bijna nooit gehaald! Na een traject van ruim 50 km op een wasbord is alles weer lekker opgeschud, zullen we maar zeggen! Dus de chiropractor hebben we ook niet meer nodig...

Rond half 4 kwamen we aan bij de grens van Mauritanië. Zelfde procedure als altijd, je went eraan: paspoorten inleveren, wachten, wachten en nog meer wachten.. en dan plots rond 17.00u alle paspoorten weer terug en door een (dit keer) klein stukje Niemandsland op naar de volgende post: de grens met Senegal. En weer paspoorten inleveren en wachten, wachten en wachten.. weer problemen, maar rond 19.30u was alles opgelost en konden we eindelijk gaan..

Nu heerste hier aan de grens nogal wat onrust onder de deelnemers: onze volgende slaapplek is in de Zebrabar en daar hebben ze.. BIER!! Aangezien iedereen hier (officieel) geen alcohol meer heeft mogen drinken sinds Marokko (sinds 14 feb) en we er nu eindelijk wel heeell dichtbij waren, verhitte dat toch wel behoorlijk de gemoederen, zeker als je ook nog belaagd wordt door een groep kinderen die zeuren om van alles en handelaren die als een vlieg om de auto's blijven hangen!! Nu moet ik natuurlijk wel gelijk wel bekennen dat er hier en daar tijdens de reis nogal wat alcohol uit de auto's kwam zetten, maar ik kan hierover niet teveel zeggen, want de Westland4Gambia pagina is inmiddels ook geliked door leden van de Marokkaanse politie ;-)

Na het seintje dat we konden vertrekken, moesten we ons weer opstellen in een lange rij en ging de politie ons met zwaailicht en sirene voor, wij weer volgend met z'n allen, volledige belichting aan en vooral aansluiten! Dat laatste lijkt makkelijk, maar valt echt niet mee: wat een malloten hier op de weg! Ze komen van links en van rechts en duwen gewoon door. Bovendien zijn hier zulke hoge drempels dat zelfs de truck soms bijna met zijn snuit het asfalt kuste. Maar er volgde een mooie route op een verder gladde weg, in de bewoonde wereld, elektriciteitspalen, wegbewijzing, mooiere huizen.. Wow, wat een verschil met Mauritanië! Dat hebben we in geen tijden meer gezien!

Ruim 1,5 uur later (het was inmiddels half 9) kwamen we eindelijk aan bij de Zebrabar in St Louis. De auto's waren nog niet geparkeerd of iedereen zat al aan... het BIER!! Goed geregeld hier, want we kregen ook gelijk allemaal een heerlijk bord rijst met soort van ragoût. Daarna onze tentjes opgezet en heerlijk gaan slapen!

Marieke is er trouwens wel achter dat de hanen hier in de buurt hun eigen wekker hebben. Toen rond half 6 het eerste ochtendgebed klonk uit de luidsprekers, volgden daarna alle hanen die hier wonen! En zo ging dat nog 1 uur door. Nog nooit zoveel hanengekraai gehoord! Mocht een haan zich hebben verslapen, geen nood, dan werd hij bij het volgende gebed wel wakker!! Daarna volgden langzaam alle andere vogels in de omgeving en wat veel nieuwe zangstijlen! Heerlijk om zo in de natuur wakker te worden! Daarna met z'n allen gezellig, lekker in de zon, aan het ontbijt. We hebben vandaag een rustdag, dus relaxen maar!

Dag 18 en 19 – Rustdagen!

Gisteren een officiële rustdag en vandaag er stiekem nog eentje bijgepakt, omdat het kan.. :-) want het is zo heerlijk hier! We genieten volop, het lijkt bijna vakantie. Gisterochtend gezellig ontbeten en daarna de auto's, voor zover mogelijk en voor hoe lang het duurt, uitgezogen, ramen gepoetst en eens uit- en weer ingeruimd. Ik moet zeggen dat ze vandaag alweer onder zo'n dikke laag stof zitten, dat je je afvraagt welke kleur ze eigenlijk hebben, maar de binnenkant is in ieder geval schoongebleven!

Verder lekker geluierd, potje risk op tafel of lezen op een ligbed of in een hangmat. 's Avonds met alle groepen aan tafel op het terras voor een uitgebreide barbecue. Heerlijke stukken vlees, groente, sla, rijst.. het was fantastisch! Na het eten werd door de jongens het potje risk afgespeeld. De meesten hebben de uitkomst niet meer afgewacht, want het werd nachtwerk.. ;-)

De volgende dag vertrokken de meeste groepen naar Lac Rose, waarna ze zaterdag naar de grens met Gambia doorrijden. Wij en nog 1 team hebben onderling besloten om hier nog 1 dagje te blijven. Zo hoeven we niet om te rijden via Lac Rose en kunnen we zaterdag wat kilometers maken direct richting grens. Bovendien hadden we zin in een gezellig en actief dagje met het team. Eerst hebben Loes en Marieke Jasper geholpen met de was van Katrien.. de gaten vielen in een onderbroek van het boenen, of was het slijtage van de lange zitten in de auto? ;-)

Rob gaf een clinic beachvolleybal en we zijn in een bootje (Rick, Rob en Jacco in een kano) naar een eilandje gevaren, dat vlak voor de kust ligt. Prachtige vogels gezien, waaronder pelikanen. Jasper, Joey en Marieke hebben geprobeerd de superhoge golven te trotseren van de oceaan en dat viel niet mee, maar wel gelachen!!

Vanavond krijgen we vis van de barbecue en gaan we lekker vroeg onze bedjes in want we willen morgenochtend om 6u vertrekken. Nog 2 dagen dan komen we alweer aan op onze eindbestemming in Gambia. Bizar hoe snel de tijd voorbij vliegt als je het naar je zin hebt.. we zijn eigenlijk nog lang niet klaar met reizen en zouden zo doorrijden. Maar goed, nu nog even heerlijk absorberen dus.. :-)

Dag 20 – Aankomst in Gambia!

Vanochtend begon voor ons vroeg: we zijn om 6u weggereden bij de Zebrabar. We hadden ong 450 kilometer voor de boeg. Maar het zat even niet mee: om bij de Zebrabar weg te komen moesten we door een doolhof vol zandpaadjes naar de doorgaande route en u raadt het misschien al... we kwamen vast te zitten in het zand (we kunnen geen zand meer zien.. ;-)) en deze keer met de truck, die na een sleepactie van de Pajero gelukkig weer kon worden gered.. Alle auto's hebben inmiddels wel een keertje vastgestaan, alleen de Pajero niet! En dat willen we graag zo houden.. ;-)

Daarna langzaam maar gestaag over de slechte binnenwegen richting grens. Plots kwam het bericht via de porto dat de Rexton wel heel veel herrie maakte. Wat bleek: bijna de hele onderplaat van de auto was losgekomen door het geschud en de kuilen! Gelukkig kon Rob dit vakkundig fixen. Binnen een half uur konden we onze reis weer hervatten..

Onderweg veranderde het straatbeeld en raakten we regelmatig verzeild in een stadje waar het wemelde van de bezoekers aan de plaatselijke markten.

Het zag er dan als volgt uit: mensen in gekleurde kleding, winkeltjes, marktkramen, loslopende geiten, honden, ezels, kippen en varkens, heel veel auto's die kriskras door elkaar rijden, maar nog veel meer karren met ezels ervoor.

Sommige zelfs met touwtjes vastgebonden achteruitkijkspiegels, een geit, een ventilator of parasol erop en alle karren hadden een nummerplaat. Een chaotisch, maar hilarisch gezicht!

In 1 van die drukke stadjes moesten we zo lang file rijden, dat het volgende gevalletje ANWB zich aandiende. De toch al versleten koppelingsplaat van Katrien kapte er helemaal mee.. :- (De Pajero heeft haar de rest van de dag op sleeptouw genomen.

De gaten in het wegdek omzeilend en de ontelbare (hoge!) verkeersdrempels trotserend kwamen we om 16.00u aan bij de grens. Wederom paspoorten inleveren, vingerafdrukken en foto's laten maken.. nu denkt u natuurlijk daar gaan we weer met dat lange wachten.. Tadaaa... nee! Deze keer reden we na 1 KWARTIER, ja u leest het goed: 1 kwartier de grens met Gambia over!! En Joey had nou net zijn pannetje soep opgezet! Nu heeft hij een benzinebrander, dus die werkt heel snel. Hij moest alles wel gelijk de auto weer ingooien omdat we in kolonne door moesten rijden. Hij heeft zijn kommetje soep dan ook maar in de rijdende auto opgegeten..

Maarr!! We zijn in Gambia!! :-)

Onder begeleiding van onze gids hier en eigenaar van het Tendaba kamp waar we vanavond overnachten, reden we over de gloednieuwe brug. Ook de truck mocht er overheen en het was een prachtig gezicht! We werden naar een mooie locatie gebracht aan de rivier. Een warm welkom met bier, eten, een duik in het zwembad en 's avonds een feestavond met Afrikaanse muziek.. de meesten van ons lagen echter vroeg op 1 oor, want het was een zeer vermoeiende dag..

Morgen het laatste stuk naar de finish in Tanji, waar we feestelijk worden onthaald. De landelijke tv rijdt de laatste 50 km met ons mee :-)

Dubbele gevoelens spelen ons parten: we zijn bijna op de plaats van bestemming, niet te geloven hoe snel deze 3 weken zijn gegaan! Maar dat betekent ook dat iedereen in onze rijgroep zijn eigen weg zal gaan en we (voorlopig) afscheid van elkaar moeten nemen.. We drukken dat gevoel nog maar even weg en gaan morgen eerst nog genieten van de festiviteiten rondom onze finish..

Dag 21 – Aankomst in Tanji

Gister onze laatste reisdag! Maar niet ons laatste verslag hoor! We zijn nog 2 weken hier, dus niet getreurd, we blijven u voorlopig nog bestoken met onze belevenissen!

Zondagochtend om 10u vertrokken in 1 grote colonne onder begeleiding van de gids. Onderweg kwam de politie erbij met sirene en zwaailicht en ook de cameramannen van het landelijke televisiestation GRTS haakten bij ons aan. Wat een bekijks! Helaas op de valreep toch nog een ongeluk in de karavaan, dat gelukkig met een sisser afliep... een auto in de colonne knalde bovenop zijn voorganger tijdens het filerijden. De bijrijder had zo'n klap opgelopen dat hij er erg aan toe leek. Onderweg bij een ziekenhuis gestopt, waar hij nagekeken werd. Het bleek een hersenschudding en uitdroging. Ze hebben hem 3 uur aan het infuus gelegd, de colonne vervolgde zijn weg zonder hem, een domper op de feeststemming..

Rond half 4 kwamen we in Tanji aan. De plaatselijke fanfare en majorettes gingen ons voor naar Kairoh Garden, waar we door een hele menigte mensen, waaronder onze bestuursleden Hans, zijn vrouw en Tom, werden toegejuicht en hartelijk ontvangen! We hebben de reis volbracht en pinkten allemaal een traantje weg..

We kregen Wonjo juice (Gambiaans drankje van hibiscus) en een heerlijke maaltijd. Tot onze verrassing was de betrokkene bij het ongeluk al ontslagen uit het ziekenhuis en voegde hij zich weer bij de groep! Rond 19.00u afscheid genomen van onze teamgenoten en richting Kotu op zoek naar ons appartement. Een prachtig complex in aanbouw met luxe kamers! Om 20.00u met Hans en Tom afgesproken bij de Strip, een toeristische strook met allemaal restaurantjes, lekker aan de pizza. Op weg daarheen bleken Rick en Joey nog op zoek naar een slaappleats en stonden langs dezelfde weg toen wij voorbij reden naar het restaurant. Toeval bestaat niet, zullen we maar zeggen! Ze haakten aan, gingen mee uiteten en konden nog een kamer krijgen bij ons in het appartement. We gaan gewoon nog even door... Gezelliggggh!!

Vanmorgen de tafels neergezet in de voortuin van het gebouw en een ouderwets Nederlands ontbijt: pindakaas, hagelslag en weer eens boter op het brood, dat was lang geleden!

Om 11u vertrokken richting de compound van onze voorzitter (Hogervorst Compound) waar ook de vaste praktijk gevestigd is. Met z'n allen de truck uitgeladen en een begin gemaakt met het opbouwen van de stellingen, zodat we alle meegenomen spullen kunnen gaan ordenen. Een paar families, die buiten de compound leven, blij gemaakt met onze slaapzakken, beddengoed, meegebrachte kleding en schoenen. Wat waren ze dankbaar. Het geeft zo'n goed gevoel! Toen we bezig waren in de praktijk kregen we een appje van Quido en Jasper. Zij hadden Katrien naar de garage gebracht en zagen onze foto's in de app.. ze misten ons.. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan: we hebben ze opgepikt hier niet ver vandaan en daarmee was onze familie (bijna, behalve Jacco) weer compleet. We kunnen nog niet zonder elkaar!
Rond 14.00u naar het Lamin Health Center om daar het ziekenhuismateriaal te doneren. 54 dozen: ze waren er super blij mee!

Vervolgens weer terug naar de Hogervorst Compound voor een lekkere late lunch. Als het wat koeler wordt, gaan we weer verder met de stellingen en als beloning nemen we straks een duik in het zwembad! Wat hebben we het toch slecht..

Dinsdag en woensdag - werken/relaxen

Er zijn werkpaarden en luxe paarden.. ;-)

Geen spannende verhalen meer, maar nu alleen het reilen en zeilen van het team!

Dinsdagochtend zijn Geert en Mark op tijd vertrokken naar de tandartspraktijk, waar ook de nieuwe truck momenteel staat. Ze zijn daar, samen met Hans en Tom, de hele dag druk bezig geweest met het operationeel maken van de truck en het schoonmaken van de binnenkant, want de vele bananendozen hadden vreselijk afgegeven op de hagelwitte muren.. maar het is weer schoon!

Ook hebben ze de solarapparatuur en enkele storingen verholpen in de vaste praktijk.

Traditioneel werd de werkdag afgesloten met een biertje in het zwembad!

Rick, Joey en Rob zijn die dag lekker bij het appartement gebleven en Loes en Marieke hebben als prinsesjes de hele middag op het strand doorgebracht, verbaasd over de koeien en paarden die hier gewoon loslopen, lekker luieren onder de parasol. Heel vervelend.. ;-)

Katrien, de blauwe bus van Quido en Jasper kon 's morgens bij de garage worden opgehaald. Vakkundig en voor een mooie prijs is het door een leraar ingevlogen onderdeel van de versnellingsbak erin gezet, dus het eendje rijdt weer als een zonnetje!

's Avonds gezellig met het (bijna) complete team gaan wokken bij een restaurant op de Strip, het toeristische gedeelte hier in de buurt.

Vanmorgen zijn Geert, Loes, Mark en Marieke naar de praktijk gegaan. Nog even wat klussen en afscheid nemen van Hans, zijn vrouw Annemieke en Tom, want zij vlogen vandaag weer terug naar Nederland. Daarna met de rest van de groep afgesproken op het strand en daar de hele middag geluierd, met zelfs een brutale aap die de shag van Geert wel heel interessant vond! Laat gegeten, dus we zijn nu gezellig in het appartement en komen de avond wel door met een borrel, een hapje en een drankje..

Quido en Jasper moesten vandaag op pad naar Senegal om hun stageplekken te bezoeken. Gelukkig komen ze het weekend weer onze kant op, dus kunnen we zondag nog een dagje varen met z'n allen.. :-)

Morgen gaan Geert en Mark een halve dag klussen in de praktijk en gaan wij weer de toerist uithangen. 's Avonds uiteten met het tandartsgezin van Kies Mondzorg, dat hier nu is om ons te helpen, vanwege de stage van 1 van hun dochters. Vrijdag is de praktijk open voor de lokale bevolking dus gaan we natuurlijk wat actiefoto's maken.

Donderdag en vrijdag – klussen en tandenborstels uitdelen

Werk en vrije tijd wisselen elkaar af.

Donderdag hebben Geert en Mark weer gewerkt bij de praktijk en de truck. Loes, Joey, Rick, Tim en Marieke hebben de toerist uitgehangen om souvenirs te kopen op de craft market: allemaal stalletjes met lokale mensen die met de hand djembés, sieraden en maskers maken. Als vliegen duiken ze bovenop je en het afdingen went best snel..

In de middag zijn Joey en Rick naar het Senegambia hotel vertrokken, wij zijn weer gaan luieren bij het Sun Bird strandje.

In de avond gezellig met de hele groep uiteten geweest met Harry en Simone en hun gezin van Kies Mondzorg als dank voor hun harde werken en passionele hulp in de praktijk. Wat zijn we hen dankbaar en prachtig om te zien hoe zij met z'n zessen op elkaar ingespeeld zijn! Ze hebben zoveel mensen vakkundig behandeld en dat onder deze primitieve omstandigheden! Respect!

Vrijdag hebben we de groep opgesplitst: Geert en Mark zijn vroeg vertrokken naar de praktijk om alles in gereedheid te brengen voor de behandelingen vandaag. Loes en Tim gingen Jacco halen, die foto's kwam maken in de praktijk, Rob en Marieke gingen de boottocht voor zondag regelen. Rond half 12 waren we allemaal bij de praktijk en zijn we met een groepje naar een schooltje gegaan om de eerste poetszakken met tandenborstels uit te delen. En wat waren ze blij!

We werden vastgeklampt door alle kinderen en ze lieten bijna niet meer los! We hebben in elke klas een poetszak opgehangen en vanaf nu krijgen ze elke dag poetsinstructie van de leerkracht. We hebben ook een poetslied (melodie: ????)

Clean clean clean your teeth
Clean them every day
Up and down
In and out
That's the only way

Zooo schattig om ze te horen zingen met z'n allen!

Na de middag weer terug naar de praktijk, waar Loes en Rob de lunch hebben verzorgd voor iedereen. Harry en zijn gezin hebben de hele dag doorgewerkt en kregen veel tandheelkundige ellende voor hun 'kiezen', maar aan het einde van de dag waren alle patiënten huiswaarts en blij dat ze van hun klachten afgeholpen waren.

Intussen hebben Geert en Mark met hulp van Rob, Joey en Rick de oude mobiele praktijk gestript en ontmanteld en deze is nu bijna klaar voor verkoop. De airco moet nog worden omgezet naar de nieuwe truck, en dat belooft nog een flinke klus te worden. Dinsdag willen we hem eigenlijk al operationeel hebben.

Aan het einde van de dag volgde weer een welverdiende duik in het zwembad.

Aangezien het al best laat in de middag was, zijn we gelijk door gegaan naar de Strip om te eten. Quido en Jasper van Katrien zijn ook weer even terug uit Senegal, en zij slapen gezellig bij ons in het appartement dit weekend.

Morgen (zaterdag alweer.. de tijd vliegt!) gaan we lekker luieren..

Tot zover weer even een indruk van ons leven hier!

Zaterdag en zondag – weekend?

De mannen hadden geen rust: de airco bleef door hun hoofd spoken.. Geert en Mark zijn dan ook zaterdagochtend weer teruggegaan naar de compound en zijn de hele dag bezig geweest om de airco in de nieuwe truck te bouwen. Ze waren pas in de avond terug, maar het is allemaal gelukt! De kanjers! Maandag komt de airco man om alles aan te sluiten..

Zaterdag kwamen ook de vrouw van Tim, Kim, en hun kinderen aan hier voor een weekje vakantie en is Tim bij zijn gezin in het hotel ingetrokken. Loes en Tim hebben ze verwelkomd in hun hotel. De rest van de groep is naar het strand vertrokken en heeft daar de hele dag liggen genieten. Rob kwam later, want hij gaat zondagnacht weer naar huis, dus had nog wat voorbereidingen te doen om zijn auto hier achter te laten.

De volgende dag zijn we om 09.30u vertrokken richting boot en hebben de hele dag in de mangrove gevaren. Heerlijk op het water, aangemeerd bij de Lamin Lodge, waar veel apen het gemunt hadden op de etende mensen, op de terugweg hebben een paar van ons vanaf de boot een duik genomen. Geert had moeite om in de relaxmodus te duiken, maar hopelijk komt de ontspanning ook voor hem deze week...

Daarna naar ons appartement, waar de door ons meegenomen naaimachines zijn opgehaald door Ilona. Ze krijgen een mooie bestemming bij een meisjesopvang hier in de buurt. 's Avonds uiteten geweest.

Een afscheidsetentje, dat een beetje in het water viel, want Guido, Rick en Rob werden ziek.. waarschijnlijk te weinig gedronken op de boot of van het zwemmen, oorzaak onbekend.. sneu, maar het is niet anders.. we gaan elkaar snel weer opzoeken in Nederland, want onze groep voelt net een familie..

Het afscheid nadert dus: Guido en Jasper gaan maandag met Katrien naar Senegal voor hun stage, Rob vertrekt dus zondagnacht en Rick en Joey gaan dinsdag terug naar Nederland... helaas... aan alles komt een eind, wat zijn de weken voorbij gevlogen en wat hebben we samen veel meegemaakt! Die herinneringen neemt niemand ons meer af. Nu al afgesproken dat we over 5 jaar weer met hetzelfde team deze reis gaan maken!

Morgen gaat Mark naar Banjul om de invoer van de auto's te regelen. Geert, Loes en Marieke gaan naar de tandartspraktijk voor de airco en naar een school van 4000 leerlingen om de tandenborstels te brengen.

Kortom weer een doe-dag!

Maandag en dinsdag – afscheid nemen en feest op school

De laatste week is ingegaan, de dagen vliegen voorbij...

Zondagnacht hebben we Rob naar het vliegveld gebracht en maandagmorgen vroeg afscheid genomen van Jasper en Quido (met een Q, na 4 weken weet ik het donders goed dat het met een Qui is, maar het was een beetje laat in de avond, toen in het vorige verslag schreef.. geen goed excuus, maar nogmaals sorry QUIDO!) Zij zijn vertrokken naar hun stageplaats in Senegal.

Geert, Loes, Mark en Marieke zijn rond 10u maandagochtend naar de compound gegaan. Geert heeft die dag verder aan de truck gewerkt. Joey kwam daar ook om zijn auto verder uit te laden, zo vlak voor zijn vertrek morgen en materiaal te doneren voor onze stichting. Rick voelde zich nog niet fit, dus heeft een dagje rustig aan gedaan in zijn hotel en Mark is met onze gids naar Banjul geweest om de Gambiaanse kentekenplaten te regelen voor de truck en de Pajero.

Loes en Marieke gingen op pad met de meiden van Kies Mondzorg, Fleur en Jasmijn en een andere stagiaire, Demi, naar een megagrote school (Jamsa in Brikama) van 4000 leerlingen. En jawel ook met 4000 tandenborstels, tandpasta en poetszakken achterin de auto! Het was even proppen, want ook de watchman van de compound (little black Piet) moesten we ergens op de doorgaande weg afzetten, hij moest naar het ziekenhuis.. Opeengestapeld bij 5 vrouwen in de auto, je zag hem genieten

Daar op die school aangekomen, keken we onze ogen uit... een super groot schoolplein, enorm veel kinderen die onze auto en later ook ons belaagden, "toubab" roepend, wat "bleke" betekent, een term die we al zeer regelmatig naar ons hoofd geslingerd hadden gekregen, maar ook dat went. Verder een afgezet gebied met rijen stoelen, een geluidsinstallatie, bewakers, een fanfare... dit kon toch niet voor speciaal voor ons bedoeld zijn?

Wij met de auto over het grote schoolplein naar een gebouw waar we vriendelijk werden ontvangen door de schoolleiding. 6 volle bananendozen uitgeladen die in het kantoor van het schoolhoofd achter slot en grendel gingen.

Toen we de laatste doos daar hadden neergezet, hoorden we op het plein een enorme opwinding ontstaan van gejuich en rumoer.. de president kwam eraan! Wij snel de auto op slot gedaan (anders is ie gelijk leeggeroofd met al die blagen van kinderen hier!) en rennen naar het midden van het plein. Precies op dat moment stapten de president en zijn first lady uit de auto, omringd door een peloton aan beveiligers, en werd hij ontvangen door de president van Senegal, zijn vrouw en de ministers.

Wij kregen een ereplek tussen de andere genodigden, pal achter de president. Loes zat naast de minister van financiën, rechts voor ons zat de minister van toerisme. Wat een enorme eer, en dat alleen omdat je tandenborstels komt brengen? Iedereen liep met mobieltjes en niet alleen de president en zijn gasten werden gefilmd, maar ook van ons bleven ze foto's, selfies en filmpjes maken.. We waanden ons in een echte film! De ceremonie begon met een welkomstwoord van de ceremoniemeester en daarna de speech van de president en het schoolhoofd. Tussendoor speelde de fanfare 2x het volkslied van The Gambia. Zeer indrukwekkend om daar met zoveel Gambianen te staan en wij als 5 Nederlandse vrouwen daartussen!!

Na de speech van de president werd de aandacht op ons gevestigd en werd Marieke bij de microfoon gevraagd. Een kort verhaal over onze stichting, dat wij daar in november met de dental truck zijn geweest om alle kinderen te behandelen en nu voor alle leerlingen tandenborstels en tandpasta kwamen brengen.. dankbaarheid alom en we kregen een luid applaus! Snel wat tandenborstels uit het kantoor van het schoolhoofd gehaald en gevraagd om een fotomoment van ons met de president en zijn gevolg. Wat een belevenis! We mochten blijven eten, maar dat hebben we vriendelijk afgewimpeld, wel een heerlijk glaasje wonjo juice gekregen, want we hadden in die paar uur nog niets te drinken gehad en dat met die hitte hier...

Nu waren er momenten tijdens de ceremonie die onze wenkbrauwen deden fronzen: waarom draagt de president een blauw papiertje op zijn jurk met daarop het woord 'president'? Waarom droeg de minister van gezondheid het veel te grote pak van zijn vader? Waarom hadden de beveiligers oortjes in, waarvan het draadje was afgeknipt? Waarom was het geen gepantserde auto? En zijn die president van The Gambia en Senegal echt zo jong? Even googlen..

En daar kwam de aap uit de mouw: het was gister Commonwealth Day 2019!!

Landen die vroeger bij het Britse Rijk hoorden, vieren dat ze nu verenigd zijn in het Gemenebest van Naties.

Alle kinderen mogen verkleed in traditionele kledij op school komen, de haren van de meiden in prachtige vlechten en snoepjes in hun haar.... en wij maar promoten dat ze moeten poetsen en niet zoveel snoep meer moeten eten!

De hele ceremonie bleek in elkaar gezet door de 'drama teacher'! Leerlingen verkleed als presidenten, beveiligers, noem maar op, het zat enorm goed in elkaar! We waren dus precies op het juiste moment daar, geen speciaal ontvangst, omdat wij die tandenborstels kwamen brengen, maar dat mocht de pret niet drukken.. wat hebben we gelachen!

Rond 16.00u zaten we weer in de auto richting compound, vol van de belevenissen van die dag..

Geert was lekker opgeschoten, de truck functioneert naar behoren. Die avond kwam de airco man en heeft de airco in de truck aangesloten en die in de praktijk gerepareerd.

Vanmorgen (dinsdag) hebben we om 10u Rick en Joey naar het vliegveld gebracht en zo wordt de groep als maar kleiner..

Geert en Mark zijn voor de laatste dag naar de praktijk: vandaag wordt de truck verder ingericht samen met de lokale tandarts en Jasmijn en Fleur. Loes en Marieke zijn gelijk doorgegaan naar het strand voor een luierdagje.

Vanaf morgen verplichte rust voor Geert en Mark, want die mannen hebben zoveel werk verzet! Het is echt tijd dat ze in de relax modus komen!

Nog 3 dagen dan zit onze reis erop: vrijdag vliegen we weer terug naar huis en daarna stoppen dan ook de verslagen.. nu nog even absorberen en genieten!!

Woensdag en donderdag – voorbereidingen voor vertrek en relaxen

Na de consternatie rondom de Boeings 737 zijn Rick en Joey, na een extra tussenlanding en een extra vakantiedag in een zeer luxe hotel in Spanje, gelukkig veilig weer thuis aangekomen!

Dinsdagavond werd ook het wachten van Mark in Banjul op maandag beloond: onze nieuwe kentekenplaten werden afgeleverd! Prachtige blauwe nummerplaten met W4G 2.0 voor de truck en W4G Crew voor de Pajero! Super mooi en best trots.. Vanaf woensdagochtend hebben Geert en Mark de verplichte relaxmodus gevonden! Ze hebben de hele dag lekker met Loes op het strand bij Sun Bird gelegen. Marieke was dinsdagavond ziek geworden en is woensdag een dagje bij het appartement gebleven. 's Avonds wat opgeknapt dus gezellig met z'n vieren gegeten bij de African Queen op de Strip.

Donderdagochtend hebben we de groep weer opgesplitst: Geert en Loes zijn naar de praktijk gegaan om de Pajero daar te stallen, de laatste spullen te brengen en de oude truck op te halen. Deze gaat samen met de Rexton van Rob en Eric en de Subaru van Rick en Joey naar de compound van onze gids en medebestuurder van GoforAfrica Al Hagie. De truck wordt verkocht en voor de 2 auto's zal een mooie en betrouwbare bestemming worden gezocht.

Mark en Marieke vertrokken rond 9u naar een school bij Brikama, waar de nieuwe dental truck ingezet werd. Super leuk om onze tandarts Daniël, zijn assistent Oumpa, Jasmijn en Fleur aan het werk te zien! Bovendien een fotomomentje van de officiële sleuteloverdracht.. de missie is volbracht: dental truck 2.0 is operationeel! Met een voldaan gevoel en alle auto's veilig op de compound van Al Hagie zijn we door onze gids afgezet bij het strand voor de rest van de middag.

We zijn tevreden mensen en kijken terug op een fantastische reis. Het was zeker geen zware opgave. We hebben volop genoten van de prachtige landschappen, de vergezichten, de belevenissen, de culturen, de mensen en de vele mooie reacties van iedereen op Facebook. Dit alles maakte voor ons het plaatje compleet en geeft ons een herinnering die we ons hele leven niet zullen vergeten. Dank daarvoor!!

Rest ons, last but not least, een laatste dank aan onze reisgenoten van ons eigen Team Wit: Quido, Jasper, Rick, Joey, Rob, Eric en Jacco.. zonder jullie was onze reis niet geworden tot deze onvergetelijk mooie ervaring! Dank voor jullie steun, de gezelligheid, de gesprekken, de hulp, de ontspannen sfeer, het lachen en vooral de teamspirit!! Voor altijd met jullie verbonden als Team Wit.. we missen jullie nu al.. tot snel op de reunie!!

De koffers zijn gepakt, morgenochtend vertrekken we om 10u naar het vliegveld en zullen rond 23.00u op Brussel landen.

Tot zover het laatste verslag, maar niet onze laatste berichten, dus blijf Westland4Gambia volgen via Facebook!